

[Leif Hermann]

Når man ser på de tilladelser, politiet giver efter færdselsloven til dem, fru Margrete Auken kalder for mystiske køretøjer, må man nok sige, at her kræves der meget skarpe sondringer.

Man skal kunne sondre mellem generelle tilladelser og engangstilladelser. Man skal kunne sondre mellem mundtlige og skriftlige tilladelser. Man skal kunne sondre mellem tilladelser, der gælder for én eller flere politikredse. Og så skal man i øvrigt være indstillet på, at alle de muligheder, der overhovedet findes for at kombinere disse ting, bliver benyttet. Vi har altså stået over for et vældigt og fleksibelt system.

Jeg vil godt underholde Folketinget et kort øjeblik med et svar, vi har fået, der viser, hvordan Københavns politi har tacklet disse problemer. Det underholdende ligger, skal jeg sige på forhånd, i Justitsministeriets konklusion på de udtalelser, Københavns politidirektør er kommet med.

I Københavns politi er det således, at man udsteder såvel generelle tilladelser som engangstilladelser. Som udgangspunkt gives de skriftligt. I visse tilfælde kan det dog af praktiske grunde være nødvendigt, at en skriftlig tilladelse suppleres af flere efterfølgende mundtlige tilladelser. I disse tilfælde gives den mundtlige tilladelse på grundlag af en skriftlig eller mundtlig ansøgning, og afgørelsen indføres i en særlig fortegnelse eller i døgnrapporten. Endelig gives der i praksis mundtlige engangstilladelser til transport inden for politikredsens grænser.

Man må nok sige, at politidirektøren i København har forstået at indrette dette tilladelsessystem fleksibelt.

Nu kommer det allerbedste, for politidirektøren ønsker ikke at give afkald på denne fleksibilitet, så derfor skriver justitsministeren afslutningsvis i svaret:

»Såfremt lovforslaget vedtages, vil Justitsministeriet udforme det nødvendige regelsæt. Der vil herunder i nødvendigt omfang blive taget højde for de ovennævnte forhold samt for de forhold, der har været genstand for drøftelse under Folketingets forhandlinger.«

Her må man nok sige, at der kræves et ganske omfattende bekendtgørelsesarbejde, hvis det er tilfældet, at justitsministeren vil tage de hensyn, han har givet tilsagn om, til Folketingets Retsudvalg.

Ærlig talt, hr. justitsminister! Der er kommet flere opfordringer til at tage dette lovforslag tilbage nu og gå hjem i ministeriet og begynde at holde juleferie og tænke sig om én gang til, før Folketinget ulejligen med sådan nogle ejendommelige udslag af et finanslovsforlig med Fremskridtspartiet.

Det, der er den alvorlige side af det, er imidlertid, at de signaler, der udsendes fra Folketinget – det gælder for så vidt også L 99, men det kan vi dog forstå – fortæller borgerne, at døren til en offentlig myndighed ikke går op, før der bliver puttet skillinger i bøssen ved siden af døren.

Danske borgere ved godt, at de betaler skat til offentlige myndigheders arbejde. Det har hidtil været således, at når man henvendte sig til en offentlig myndighed, var det for at få nogle rettigheder, ikke for – om jeg så må sige – at købe en ydelse.

Justitsministeren er med disse forslag i fuld fart på vej hen imod den opfattelse, at her gives ingen rettigheder, her kan man ikke henvende sig, medmindre der betales for det. Det er ikke en værdig sag for en justitsminister at komme til Folketinget med.

Og så vil jeg da sige, at det kan godt være, at det opfattes på den måde, at vi i Retsudvalget har fået tilsagn om, hvordan tingene vil blive indrettet, men de tilsagn har jo ikke været af en sådan karakter, at ministeren har villet lade os se på, hvordan loven faktisk ville blive administreret. Og det er nu engang sådan – det har en klog mand, der oven i købet er medlem af partiet Venstre, skrevet en hel licentiatafhandling om – at Folketinget bør have kontrol med anordningsudstedelsen.

Ministeren brokker sig altid over, at vi beskæftiger os med enkeltsager. Nu vil vi gerne beskæftige os med noget generelt, altså anordningsudstedelsen: ministerens cirkulærer og bekendtgørelser, men det må vi ikke for ministeren.

Jamen Folketinget har også en kontrolfunktion i forhold til generelle anordninger. Det skal justitsministeren skrive sig bag øret. Ellers bliver det ikke sidste gang, vi er nødt til at tage så hårdt fat, som vi har gjort i denne sag.

Jeg skal til sidst sige, at vi kan stemme for CD's ændringsforslag til L 99. Hvis det skulle lykkes at få L 98 frem til noget, der ligner en afsluttende afstemning, vil vi selvfølgelig stemme